

כניסת השבת • 18:00
צאת השבת • 19:03
ר"ת • 19:40

הזמנים לפי אופק נתבות

שבת שובה

חידוש בפרשה

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל" [לא-א] כתב ה"נטפי מיס" **זצ"ל:** הגע עצמך, משה רבינו בן מאה ועשרים שנה, נושא את העם ארבעים שנה כאשר ישא האומן את היונק. היו ודאי כאלו שהיו קרובים אליו יותר, תלמידים מסורים. היו ראשי העם, הזקנים, ראשי השבטים, הדיינים. משרי האלפים ועד שרי העשרות, דרגות דרגות. אבל משה רבינו הלך להיפרד מכל ישראל, עד האחרון שבהם, לא דילג על אחד! כולם חביבים כבנים יחידים!

לב אלוף ומזוכי!
ובנה אובה ומזוכי!!!

שאלה קטנה:
"מה קיבלת על עצמך שתהיה לך שנה טובה מתוקה ומוצלחת???"

גם אתה יכול להיות מזוכה הרבים!!!
באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת:
Sh606marom@gmail.com

ק"ס
י"ל בעה"ק נתיבות חובב"א

נועם השבת

עלון שבועי 377
הפטרה: "שובה ישראל" [הושע י"ד]

24 סדר היום...

לשנות כיוון...

אל הרכבת הנוסעת מתל אביב לבאר שבע עלה כרטיסן, כדי לערוך ביקורת כרטיסים. כאשר הציג אחד מן הנוסעים את כרטיסו, שאל הכרטיסן בהשתוממות: "אדוני, לאן מועדות פניך?" "לחיפה", השיב האיש. "אם כן יש לך טעות", אמר הכרטיסן, "טעיית בכיוון, עליך לנסוע בכיוון הנגדי!" "מה הבעיה?" חיך האיש והניע ידו בתנועת ביטול, "אשנה את הכיוון. אעבור מיד אל המושב הנגדי..."

בנוסענו ברכבת חיינו, לא אחת מגיעים אנו להחלטה: "די, עלינו לשנות כיוון". אולם מהו אותו שינוי כיוון? מהי חזרה בתשובה אמיתית? אומרים בעלי המוסר: כיצד מודדים מיהו האדם הקרוב אל המלך? בודקים את כיוון הליכתו. אם פניו מועדות ללכת אל המלך - הרי הוא נקרא קרוב אל המלך, גם אם פיזית הוא עדיין רחוק. אך אם פניו להתרחק מן המלך - הרי הוא נקרא רחוק מן המלך, גם אם הוא נמצא קרוב מאד אל המלך, ואפילו בתוך הארמון. כיוון ההליכה הוא הקובע!

כן הדבר בחיינו עלי אדמות. **מיהו האדם אשר קרוב לקב"ה?** זה שאיפותיו להתקרב לקב"ה, להתחזק עוד ועוד בקיום התורה והמצוות. יתכן שפיזית הוא עדיין רחוק, עדיין שקוע בחטאים, עדיין אינו מקיים את כל המצוות - אך יש לו רצון כנה להתקרב ולהתחזק, והוא גם יצליח. לעומתו אדם שאינו הולך בכיוון הזה, אינו מנסה להתקרב אל הקב"ה, אינו מנסה להתחזק ולשפר את עצמו, הרי הוא רחוק מן המלך. יתכן שפיזית הוא נראה קרוב, הוא מתפלל שלוש תפילות ביום, מברך, מניח תפילין, שומר כשרות ושבתי, אך למעשה ליבו רחוק מן המלך ה', כל שאיפותיו ורצונותיו מתמקדים בקידומו הגשמי. רחוק הוא מן המלך.

רוצים אנו להתקרב אל המלך, אך זאת לא נוכל לעשות על ידי דילוג בקפיצה, זה בלתי אפשרי, והקב"ה אינו בא בטרוניה עם בריותיו לעשות דברים שהם אינם מסוגלים לעשות. התקרבות אל המלך פירושה שינוי כיוון ההליכה, החלטה כנה ואמיתית ללכת בדרך הנכונה, להשתפר, לעלות ולהתעלות אט אט.

הצלחה עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת מורי ורבי הצדיק **רבי דוד ברנר זצ"ל** ב"ב עמוס שליט"א תהא נשמתו צורה בצרום החיים, אמון

גדולי ישראל, והפסוק: **ל**

הגאון רבי אברהם דנציג

בעל "חיי אדם" זי"ע

[ד' בתשרי תקפ"א]

מגדולי הגאונים בדורות האחרונים ומחבר ספרי הלכה נפוצים שהיו לאבני יסוד בעולם התורה.

נולד בשנת ה'תק"ח לאביו הרה"ג יחיאל מיכל בן הרה"ג הצדיק המפרסם בדורו רבי שמואל, בעל "נחמות ציון".

רבי אברהם דנציג היה תלמיד מובהק של רבי יחזקאל לנדא בעל ה"נודע ביהודה" ולרבי יוסף ליברמן מפראג. בבחרותו למד אצל המהר"ל ליברמן, ובהיותו בן שמונה עשרה יצא להסתפח אל נחלתו של בעל ה"נודע ביהודה". בעודו צעיר לימים מלא כריסו ב"ש"ס ופוסקים מתבלט בכל שיעור קומתו, כאחד מן המיוחדים.

שם המשפחה דנציג, הוא על שם העיר דנציג, במחוז שאטלאנד, בה התגוררה משפחתו. לאחר חתונתו עבר להתגורר ותקע אוהלו בוילנא העיר. לא רצה להינות מכתרה של תורה, ויצא בעקבותיו של זקנו, ומשך ידו במסחר להשתכר למחיתו. אולם גם במשאו ומתנו הייתה תורתו קבע, ומשאו ומתנו ארעי, אך כדי חייו.

אחרי שהוציא את חיבורו "חיי אדם", הכין לדפוס את החיבור "חכמת אדם" על יורה דעה, אך מאחר שלא היה ביכולתו להשיג את הוצאות הדפוס החליט להוציא מתוך החבור הזה חלק אחד המתייחס למצוות התלויות בארץ ולהדפיסו בשם "שערי צדק". אמרו עליו שלא לחינם קרא את ספרו "חיי אדם", כדי שלא יוכלו להוציא עליו קיצור, כי לא יתכן לקרוא לספר "קיצור חיי אדם"...

נא להאזינים
"תשובה גם היא מצוות עשה מן התורה - ולכן מצווה לעשותה בשמחה..."

ניתן לקבל במייל גם את כל העלונים שכבר מוכנים לשבתות הבאות כדי להדפיס בבית/בעבודה ולהלך לחברים...

במחנה שניה...

לדבר או לומר...

בפסוק הראשון נאמר שמשנה דיבר לפני ישראל ובפסוק השני נאמר שהוא אמר להם - ויש להבין מהו ההבדל בין דיבור לאמירה, ומדוע שינה הכתוב את לשונו בין הפסוקים?

אלא, שדיבור נעשה בלשון קשה ואילו אמירה - בלשון רכה, ומבאר ה"ליקוטי בתר ליקוטי" בשם "תולדות יעקב יוסף" שלצדיקים דיבר משה בלשון קשה, ואילו לאנשים הפשוטים יותר נקט בלשון רכה, על מנת שלא יברחו מבוהלים מלפניו.

נמצינו למדים, שיש להתאים את סגנון הדיבור לשומע ולדעת עם מי מתאים לדבר קשות ועם מי אפשר להצליח יותר בדיבורים רכים ומסבירי פנים.

בעניין זה מסופר שבאחד הימים הגיע המשגיח דמרי, רבי ירוחם לייבוויץ זצ"ל, למקום כלשהו והחל לדבר בלשון קשה ובתוכחה גלויה אל השומעים.

בעלי הבתים ששמעו את סגנון דיבורו התובעני, התקשו לעמוד בכך והחלו להישמט מהאולם אחד אחד בעיצומה של הדרשה.

כשראה זאת רבי ירוחם הגיב ואמר: כאשר הספרדים הגיעו ליבשת אמריקה לפני מאות שנים, הם רכבו על סוסים.

האינדיאנים שראו אותם נבהלו מאד ונפוצו לכל עבר בזעקות אימה. מימימה לא ראו יצור משונה כל כך - חצי אדם וחצי חיה...

הנוטשים את המקום כאן לא הבינו אותי - סיים רבי ירוחם - אני דיברתי אל ה'סוס' שבהם, הלא הוא היצר הרע שאליו יש לדבר קשות, אך הם נעלבו כי הסיקו שאני מדבר אליהם...

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת מורי ורבי ר' דוד ברנר עמוס זצ"ל, מיכאל בן רבקה, דוד בן חן בן דאגנטי, ר' ישראל ב"ר שלמה זוסקי הלוי שיניי, יוסף בן רות, יאצנט זינר בת רחל, יוקי ברוך בן אסתר, שפחה בת ריינס מרמליק, שושנה בת אסתר, יודית בת ליה, יוסף בן איטה, שמעון בן מיליקה, ר' דוד בן יודית, דוד בן רחל, רות שני בת נעמי, לאה בת אסתר ב"א, אברהם אריז בת פלמה, סביה בת יוכבד, אליהו שור בן חכם, חיים שלום בן חנה, מרת, מנחם בן מרת, מנחם בן שאר, מנחם ישראל, אמון לוי"ש, ר' בבאלאל בן מויל טוב, יהונתן בן דיאמנטה, ורסל בת דיאמנטה חיה בת נחמה בתיה, מנחם בן אסתר, בתושת"י אמון לוי"ש; ורני בת ציון בת חנה מלכה, חקיה בת עליזה, עמיאל בן מויל לוי"ש; שני בן רנית, מאיר עמנואל יואל בן רות, משה בן שמוחה, אברהם בן סאני, יצחק בן סאני, מאור בן חיה ולחלילית, לאה בת אור, שלמה בן רחל, שירל בת לאה, מלאכי בן לאה, ישראל בן צימורה ובי"ב, חיל בת אסתר ובי"ב, אורה בת לאה ובי"ב, ליה צליל בת אורה.

להצלחת כל הקוראים, המפיצים והתורמים הקיריים ובני משפחותיהם ברו"ב!
@ לקבלת הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com



הסלמנדרה...

סלמנדרה מצויה חיה בצפון המזרח התיכון ובטורקיה. הסלמנדרה נתונה בסכנת הכחדה בישראל. בישראל הסלמנדרות מתרבות גם במקווי מים זמניים ובשולוליות חורף, אוכלוסיות הסלמנדרה מתרבות בעיקר סביב מקווי מים מתוקים קטנים ונחלים.

כמו כל הדו-חיים, עורן של הסלמנדרות אינו אטום למים והן זקוקות לסביבה לחה על-מנת שלא להתייבש. לכן הסלמנדרות הבוגרות פעילות בעיקר בלילות גשומים או ערפיליים, או כאשר הקרקע לחה.

במהלך הקיץ החם והיבש, הסלמנדרות מסתתרות במערות, בסדקים בקרקע או בגזעי עצים רקובים על מנת לשמור על לחות גופן, ומפחיתות את פעילותן.

גודלו של הבוגר עד 30 ס"מ. צבעו שחור עם כתמים כתומים או צהובים. דגם הכתמים שונה בין פרטים, ומשתנה מעט מאוד במהלך חייו של פרט, כך שהדגם מהווה מעין "טביעת אצבע" ולפיו ניתן לזהות פרטים באופן אישי.

לסלמנדרה הבוגרת בלוטות ארס המופרש בעת סכנה מנקבוביות המצויות על עורה לאורך הגב, אורך חייהן של הסלמנדרות עשוי להיות ארוך מאוד.

יש מקרים שבהם חיה סלמנדרה אף יותר מ-50 שנה! הבוגרים חיים על היבשה וניזונים מחרקים, חלזונות קטנים, רבי רגליים, סרטנים ואף מפרטי סלמנדרה צעירים. בתלמוד בבלי [מסכת חגיגה כ"ז, ע"א] מובא שהסלמנדרה חסינה לאש ושאדם שימרח עצמו בדמה יהיה חסין לאש גם הוא.

אוצר הפלאות רק בגלל רצון ה'...

"וילך משה... בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויה' אמר אלי לא תעבור את הירדן הזה" [פא-א-ב]

אומר רש"י: יכול שתשש כוחו, תלמוד לומר לא כהתה עינו ולא נס לחה, אלא מהו 'לא אוכל', איני רשאי, שניטלה ממני הרשות וניתנה ליהושע.

מוסיף על כך ה"כלי יקר": את המלים "לא אוכל עוד לצאת ולבוא" ניתן להבין בשני אופנים: האפשרות האחת - מרוב זקנה תשש כוחו וכבר אין הוא מסוגל ללכת. האפשרות השנייה - הקב"ה אינו מרשה לו.

על כן, "וילך משה" - משה רבנו הלך הלך ושוב בכל מחנה ישראל כדי להראות שלא חוסר כח או תשישות הם שגורמים להעברת המנהיגות ליהושע. משה רבנו רצה שידעו כולם שרק משום ציווי ה' עוברת ההנהגה ליהושע - משום "ויה' אמר אלי לא תעבור את הירדן הזה".

"אבא, בוא הביתה!!!"

המגיד ממעזריטש הלך פעם בן ציבורי והנה הגיע לאזניו קול בכי דקיק. הלך המגיד בעקבות הקול ומצא באחת מפינות הגן ילדה קטנה עומדת וממרת בבכי. "מדוע זה תבכי?", שאל ברחמים.

הילדה התקשתה לענות ויפחותיה רק גברו, בין שברי המילים התבררה הסיבה - היא שיחקה 'מחבואים' עם חברותיה, אך הן הלכו לביתן וכלל לא חיפשו אחריה...

"אינך צריכה להצטער", אמר הרב, "לכי גם את הביתה...". כשהלכה, פרץ המגיד עצמו בבכי, נשא עינו לשמים ואמר: "רבנו של עולם, אתה הסתרת מאיתנו, כמו שכתוב 'אנוכי הסתר אסתיר'. חשבת שנבוא לחפש אותך - אבל אנחנו בעוונותינו אפילו איננו מחפשים..."

מה אתה עושה, אפוא, רבנו של עולם?

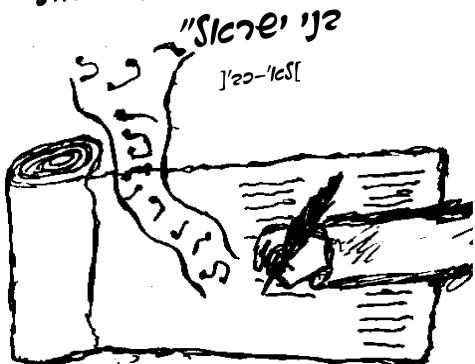
אתה עומד ובוכה כמו שאמרת בירמיהו: 'במסתרים תבכה נפשי'. אבל, אבא, למרות שלא מגיע לנו ועל אף שאיננו ראויים לרחמים, בכל אופן אנו עומדים ומתחננים - אנא ממך, אל תמתין עד שנבוא לחפש אחריך, אנא בוא הביתה לירושלים עיר הקודש!"

חפש ברש"י

מי אמר למי - "טול מקל והכה על ראשם"???

ציור בפרשה...

"ויכתוב משה את השירה הזאת ביום ההוא וילקחה את בני ישראל"



ישועת ה' מובטחת לבוא לאדם, גם במצבים הקשים ביותר ודוקא כאשר נראה שכלתה כל תקוה ואין פתח של הצלה - מבליחה היא כקרן אורה ובבת אחת הופכת את המציאות על פיה.

כשהיה רבי צבי הירש לוינ'ל צעיר לימים, יצא לו שם של עילוי חריף בכל הסביבה. אלמנה עשירה שמה עיניה בו ולקחה אותו כחתן לביתה כשהיא דואגת לכלכל אותו על מנת להסיר מעליו כל עול ודאגה.

ישב רבי צבי הירש ועסק בתורה כשהוא זוכה להעמיד תלמידים רבים בשלום ובשלחה עד לאותו יום מר שבו נפטרה החותנת ומקור הפרנסה נסתם כליל.

הוא עצמו לא שינה את סדרי חייו והמשיך להמית עצמו באהלה של תורה, אולם בבית הלך המצב והפך קשה מיום ליום. בתחילה הצליחה אשתו לכלכל את הבית מדמי הירושה שהותירה אמה, אך עד מהרה הדלדלו העזבונות ולבסוף נותרו בני הבית רעבים לפת לחם.

רבי צבי הירש המשיך להגות כמנהגו מימים ימימה, אלא שבאחד הימים מצא את אשתו בוכיה במטבח. התעניין לסיבת בכיה והיא שפכה לפניו את ליבה, סיפרה על מצוקות העיתים, על האוכל שחסר, על החובות הגדולים שרובצים עליהם, "ובכלל" - התאוננה - "כל דאגות היומיום מוטלות אך ורק על כתפי ואתה אינך דואג כלל לביתך ולילדיך".

"גם אני לבי מלא צער בדיוק כמך" - השיב לה ברצותו לרומם את רוחה - "אלא שאמך בחרה בי משום שהייתי מפורסם לחריף, וכאן בדיוק טמון ההבדל בין חריף ולמי שאינו חריף - מה שהחריף מבין תוך רגע אחד, מבינים כל השאר בשבוע או בחודש... הלא תביני, מה שאת דואגת כל השבוע אני מספיק לדאוג ברגע אחד..."

נתחייכה לה האישה לרגע קט, אך מיד נזכרה במצוקת בני הבית וסבר פניה חזר והרצין. רבי צבי הירש ניסה לנחם אותה בדרבי אמונה וביטחון בה', אולם אשתו שהיתה יודעת ספר, עמדה וטענה: בתורתנו הקדושה כתוב תחילה:

"וישע ה', ואחר כך: 'ויאמינו בה'..." אין פירוטה בכיסו ומאין יבוא עזרונו?!

"הלא עדיין נותרו לנו תכשיטים" - אמר רבי צבי הירש - "אפשר למכור אותם ולקנות בכסף שנקבל עבורם לחם לילדים".

"אני מוכנה לכך" - קראה האשה - "אך מה נעשה כשיסתיים גם הכסף הזה?..."

"דיה לצרה בשעתה" - פסק בעלה ושוב לא נותרו תמיהות בליבה. חזקה על אלוקיהם המכלכלם בחסד וברחמים שימציא להם די מזונם.

אולם דרכו של הכסף להעלם וכסף זה לא שונה היה מכל שאר המטבעות שבעולם... לא חלפו הימים, ושוב עמדה האשה מול קופה מרוקנת לגמרי.

"מה נעשה עכשיו?" - שאלה את בעלה - "הבית ריק מכל, רק כפית אחת קטנה לקפה נותרה לי. חושבת אני שאם אמכור אותה אוכל לקנות בתמורתה כמות שתספיק לנו לארוחת בוקר בלבד..."

"קודם כל מכרי אותה ואחרי ארוחת הבוקר נדון בעניין, אני בטוח שאלוקינו לא יעזבנו ולא יטשנו".

הלכה אותה אשה כשרה ומכרה את הכפית האחרונה. בכסף שקבלה קנתה לחם וחמאה, ערכה את השולחן והאכילה את בעלה וילדיה.

"מדוע את אינך אוכלת?!", שאל הרב, "הלא פתגם שגור הוא 'ישועת ה' כהרף הין', ופרושו: שכאשר עין האדם רפתה וכבר אינו רואה כל תקוה להצלה - אז תבוא הישועה... עלינו, אפוא, לבטוח בה' ולא להתייאש אפילו כעת".

עוד הדברים על שפתיו והנה נשמעו נקישות בדלת. הילדים אצו לפתוח - ובפתח דוור ובידו מכתב, והמכתב - מלונדון הוא, מעבר לים.

פתח הרב את המכתב ופניו אורו - הצעת רבנות בלונדון נשלחה אליו ואליה צרפו בני הקהילה גם סכום מסויים להוצאות הדרך...

הנה כי כן, נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם...

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

